

Entrevista

“Itàlia és un país xenòfob”

Berardino Guarino

Director de projectes del Servei Jesuïta dels Refugiats a Itàlia

Des del Centre Astalli per als Refugiats de Roma, Bernardino Guarino alerta del tancament que practica Itàlia amb l'enduriment de les lleis vers la immigració i subratlla que el dret d'asil no hi és garantit.

—Itàlia té por i recel vers els immigrants?

—Fins fa pocs anys, el tret distintiu d'Itàlia pel que fa als immigrants era sens dubte el de l'acolliment i la solidaritat. Les normes eren certament insuficients, però això se suplia gràcies a la bona voluntat de molts, ens locals, associacions, parròquies que havien engegat nombroses iniciatives a favor de la integració. Però des de fa uns quants anys l'actitud de fons, sobretot en la gent comuna, ha canviat, per culpa d'algunes forces polítiques que s'han instal·lat en l'onda del prejudici i de la xenofòbia. Els immigrants es presenten cada vegada com els principals autors dels delictes o com els qui prenen la feina als italians. I de tant dir-ho als mitjans de comunicació, molts ara s'ho creuen.

—Per tant, som davant d'una política de més duresa quant a la immigració.

—Certament sí. Aquest any passat, per exemple, es va aprovar l'anomenat *bloc de seguretat*, que en les intencions del legislador hauria de contenir normes que augmentessin la seguretat dels italians. En realitat, aquesta nova llei acaba complicant molt la vida dels immigrants que viuen a Itàlia: permisos de residència més difícils d'obtenir, ulteriors requisits burocràtics per a fixar la pròpia residència i fins i tot prohibició de matrimoni per a qui no té un permís regular de residència. I, a més, la introducció de delictes penals per a qui no té un permís

regular que tant ha fet discutir. Una mesura d'aquesta importància és inútil i desproporcionada, i, a sobre, col·lapsarà encara més els tribunals italians.

—A Itàlia el dret d'asil perilla. Per què?

—És certament un dret en perill, particularment quan a partir del mes de maig del 2009 va començar la pràctica dels rebuigs, que consisteixen a tornar cap a Líbia les *barques de la fortuna* que intenten arribar a les costes

italianes. Hi ha hagut episodis molt greus: fins i tot dones embarassades o amb fills petits, rebutjades després d'haver fet viatges difícils i en condicions de salut precàries. El nombre de persones que demanen asil i que arriben per mar ha disminuït dràsticament en virtut d'aquesta nova situació. La Comissió Europea ha demanat aclariments: és hora que el govern respongui a la pregunta de com és possible, per als potencials refugiats, d'arribar a Itàlia. Cal restablir un procediment accessible. Actualment, aquest dret és pràcticament negat.

—Us sembla una exageració dir que Itàlia és un país xenòfob?

—Itàlia és un país xenòfob. No és cap exageració. Només cal pensar que les principals associacions que a Itàlia s'ocupen dels immigrants han sentit l'exigència, l'any 2009, de promou-

re una campanya nacional titulada “No tinguis por, obre't als altres, obre't als drets”. Els episodis d'intolerància no hi manquen: l'esperança és que, treballant sobretot amb els joves i els mitjans de comunicació, acabin essent casos aïllats. Però no és pas cap repte simple.

Miriam Díez
Roma

